NEGERS EN ONDERWIJS IN DE VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA.

DOOR

W. D. H. BARON VAN ASBECK.

Deze bijdrage is geen vrucht van studie ter plaatse maar van lectuur. Ik werd daarbij getroffen door de overeenkomst op zoo menig punt met Suriname, dat ik er over gedacht heb vergelijkenderwijs te schrijven. Maar ik heb dit gelaten omdat er geen vergelijking is of zij gaat mank en deze mankheid critische beschouwing noodig maakt. Zij, die Suriname en het onderwijs in die kolonie kennen, hebben die vergelijking ook niet noodig; en zij die deze kennis missen, zullen vermoedelijk genoeg hebben aan de spatieering van eenige punten van treffende gelijkenis om zelf gevolgtrekkingen te kunnen maken als hunne belangstelling daaraan behoefte heeft.

Het spreekt van zelf dat de aard van den neger in hetgeen met hem door onderwijs bereikt kan worden een zekere rol speelt. Over dien aard is veel verschil van gevoelen en het gevoelen verschilt naar de mate en soort van opgedane ervaring. Mij komt het voor dat de neger gevoeliger en fijner van aanleg is dan volgens de algemeene schatting het geval zoude zijn. Dit vindt zijn grond in de voor ons Europeanen onbegrijpelijke uiterlijkheid van zijn optreden. Hij is vatbaarder voor gemoedsindrukken dan menig Europeaan; hij reageert er lachwekkend op en is daardoor oorzaak dat wij zijn gevoeligheid niet waardeeren; in het bijzonder is dat het geval als de reactie hem tot nabootsing brengt, waartoe de neiging groot is. Maar die gevoeligheid is onder goede leiding een factor van vooruitgang en ontwikkeling. De neger is zich niet bewust van een beter ik; maar wie er een beroep op doet

en aldus het bewustzijn wakker maakt, zal er niet rouwig om zijn.

Voor de houding van hun slaven tijdens den burgeroorlog, die op bevrijding uitliep, hebben de blanken in de Zuidelijke Staten der Vereenigde Staten niet dan lof. Zij was eene revelatie van geheel onbekende karaktereigenschappen der negers. Het Zuiden had een algemeenen slavenopstand gevreesd bij de eerste gunstige gelegenheid; het Noorden had zulk een beweging verwacht, ze gehoopt om de legers der Zuidelijken tusschen twee vuren te brengen. Maar de slaven werden een bron van kracht voor de geconfedereerden, de Zuidelijken; zij hielden de nijverheid gaande en deden het noodige veldwerk voor de voedselvoorziening van de bevolking en het leger. Zij bleken niet de onbetrouwbare creaturen te zijn, waarvoor zij waren aangezien, maar toonden zich trouwe dienaren van hun afwezige meesters.

Aan onderwijs van slaven werd er in de V. S. weinig gedaan. Er was een tijd dat men er een voordeel in zag indien een zeker deel der slaven van een plantage kon lezen. Maar om te voorkomen dat zij zouden lezen van de Fransche en Haïtiaansche revoluties en kennis nemen van geschriften over afschaffing van de slavernij, werd tusschen 1830 en 1835 elk onderricht verboden. In 1863 had 10 % der 4.000.000 slaven eenig elementair onderricht genoten. Het getal der in 1865 vrij verklaarde analfabeten bedroeg dus ruim $3\frac{1}{2}$ millioen. Thans nog kunnen 30 % lezen noch schrijven. Maar de 4 millioen zijn 10 millioen geworden. Tegenover de 400.000 eenigszins geletterden van 1863 staan er thans 7 millioen — op zichzelf een bewijs van de vatbaarheid van den neger voor ontwikkeling.

De vrijverklaring van de slaven in de Zuidelijke Staten geschiedde geheel onvoorbereid. De Staten, die zich om politieke en economische redenen uit het federaal verband wilden los maken, waren er door den President Lincoln mede gedreigd indien zij vóór 1 Januari 1863 het rebelsche hoofd niet weder in den moederschoot der Unie hadden neergeveld.

Geen dier staten toonde daartoe neiging en de bedreiging werd uitgevoerd. De bevrijden, door het slavenleven en de systematische fokkerij ¹⁾ om in de behoeften van de katoencultuur te voorzien nadat de slavenhandel op Afrika was verboden meer dier dan mensch, vermeerderden met één slag de vrije bevolking van de Z.lijke Staten met 40 % ongeschikten voor de politieke macht, waarmee zij bekleed stonden te worden; ongeschikten voor zelfbestuur, waarin hun aanstonds deel gegeven zou worden; maar wat erger is: ongeschikten voor vrijen arbeid, staande tegenover de eischen van herstel van landbouw en nijverheid waar de oorlog die had vernietigd of ontwricht; dakloos, hulpeloos, hopeloos, verhongerend, stonden duizenden voor de wallen van de steden, in volkomen ellende en volslagen angst vragend of dat nu vrijheid was.

Ook voor Fort Monroe, Virginia, had zich zulk een abjecte massa verzameld. Hun vraag vond antwoord bij een man binnen de wallen, die het duidelijk voor zich zag dat aan deze blindelings bevrijden de mogelijkheid moest worden geopend nijvere en fatsoenlijke burgers, broodwinners te worden.

Dit was generaal Samuel C. Armstrong, door de regering der V. S. gezonden om middelaar te zijn tusschen blanken en zwarten. Hij zou de hand zijn, die hen optrok uit het moeras, waar de vrijheid hen in had geduwd.

Reeds tijdens den oorlog was de noodzakelijkheid van ste'selmatige hulp gevoeld en had dit geleid tot de oprichting van een Bureau voor bevrijden. Geldelijke en persoonlijke hulp stroomde uit het Noorden toe en op verschillende plaatsen werden scholen opgericht. Niet dan langzaam echter kon de overgang tot de nieuwe orde plaats hebben. Werd in schoolonderwijs een middel van herstel gezocht, men meende ook een weg te zien in de uitgifte in leen van kleine perceelen grond, gedeelten van verlaten plantages, voor drie jaren tegen 6 % rente met het recht tot koop na afloop daarvan, om aldus tot vrijen arbeid te komen. Deze middelen konden eerst op langeren

¹⁾ Slavebreeding was carried on in the border States of Virginia, Maryland and Kentucky.

duur werken; van dadelijke beteekenis waren de pogingen tot leniging van nood en ziekte, tot bescherming van kinderen, ouden van dagen en hulpbehoevenden, tot voorziening in de eerste levensbehoeften.

Maar noch met deze pogingen, noch met de verstrekking van land ter bebouwing, noch met het aangevangen lees-, schrijf-, en rekenonderwijs, was te bereiken wat de hoofdzak was, de stijging van het geheele negerras tot een hooger niveau, de ontwikkeling in den neger van den zelfbewusten, zich zelf in het leven staande houdenden mensch. Hier kon alleen „moral education” dienen.

Het is de groote verdienste van Generaal Armstrong dat hij dit dadelijk ingezien heeft en in alle nuchterheid eene practische methode voor deze ideëele opvoeding heeft aangegeven: de vorming van den geheelen mensch, van hoofd, hart en hand en niet het minst die van de hand, voor de practijk van het leven. Hij had die methode reeds zien toepassen door zijn vader als zendeling op Hawaï en er de goede vruchten van gezien; uit zijn kennis van den neger, verworven als commandant van gekleurde troepen, kwam hij tot de overtuiging dat hier een vruchtbaar terrein voor dezelfde werkwijze open lag. Hij zag ras-eigenschappen, die weinig geschiktheid voor zelfontwikkeling aanduiden, maar waarop niettemin, zij het langzaam en onder leiding, een eigen beschaving kon worden gebouwd ¹⁾ door zijn methode van onderwijs. „It is solving the race problem of the South — solving it by the steadily increasing number of industrial and agricultural schools which are being established; by the introduction of modern methods of farming; by the stimulation of race pride; and by the type of education which creates a desire to become industrious, moral and worthy citizens.”

Het gelukte hem een school te stichten, een kleine ambachtsschool, met 15 leerlingen, allen oud-slaven, en

¹⁾ Hij stond niet alleen in zijn gunstig oordeel over den negersoldaat. Een ander Generaal zei daarvan:

„... the experiment of arming the blacks, so far as I have made it, „has been a complete and even a marvelous success.”

naast zich 2 assistenten. Zelf omschreef hij zijn aanvangelijke taak: „to train selected negro youths, who should „go out and teach and lead their people, first by example „by getting lands and homes; to give them not a dollar „that they could earn for themselves; to teach respect „for labour; to replace stupid drudgery with skilled hands „and in this way to build up an industrial system for the „sake, not only of self-support and intelligent labour, but „also for the sake of character.”

Het karakter van een ras!

Aldus geen liefdadigheid, geen dadelijk werkende bijstand, geen materiële zorg allereerst, maar een ideaal in een verre toekomst. Armstrong (en met hem zijn groote leerling Booker Washington) beschouwde bekwaamheid in ambacht en landbouw; kennis van, en praktische vaardigheid in, huiselijken handenarbeid, als belangrijke bijkomstige vruchten van het onderwijs, zooals hij zich dat voor den neger het beste dacht. Maar het eigenlijke doel daarvan was voor hen de ontwikkeling van den mensch, zoowel door de alledagstaak als door de school. Het motto „Back to the farm” had een veel verdere strekking dan terugkeer tot het landbouwbedrijf. Hij achtte noodig een systeem „which shall be at once constructive of „mental and moral worth and destructive of the vices „characteristic of the slave. What are these vices? They „are improvidence, low ideas of honor and morality, and „a general lack of directive energy, judgement and foresight.” En dan daarbij „his greatest weakness vanity; „his desire to shine rather than to do.” En al die gebreken acht Armstrong erger dan onwetendheid, onkunde. Maar hij stelt daar tegenover groote volgzaamheid, sterken zin voor verbetering, en doorzettingsvermogen in het bereiken van die verbetering. Hij erkent dat er tegen de combinatie van geestelijken en natuurlijken arbeid in zijn onderwijsstelsel veel in te brengen is, en zij er beiden onder zouden moeten lijden omdat er tijd te kort moest komen. Dit oefent evenwel een zekeren drang uit, die tot intenser studie leidt, waardoor de tijd aan handenarbeid besteed vergoed wordt, terwijl de physische frischheid

krachtiger inspanning in geestelijken zin mogelijk maakt. Hij was overtuigd dat nieuwe en zware eischen aan den neger gesteld konden worden; eischen van eene opvoeding, voortvloeiend uit de bijzondere nooden van een onontwikkeld ras, maar een ras met beloften voor de toekomst. „Those who are in earnest and who come with a stout heart and two willing hands, may feel that it is entirely possible for them to push their way to a good preparation for the lifework before them.”

Hij wist intusschen welke bezwaren hij zou ontmoeten. „No type of education is so eagerly sought by the coloured people as college education.” „If a little knowledge is a dangerous thing, then a pretence of knowledge is to the fertile imagination and ready tongue of the negro hardly less dangerous.” „There was a prevailing impression among them (n.l. naar het Noorden gevluchte slaven) that if they were free, they would at once come into the possession of all the necessities and even luxuries of life without need to work any more”. De neger in het Zuiden had uitgekeken en opgemerkt dat de welopgevoede blanke met aardische goederen wel bedeeld was en geen handenaarheid te doen had, terwijl de onopgevoeden tot de „poor whites”, de jammerlijke klasse tusschen de blanke grondeigenaren en de slaven, behoorden. Dus eerst vrij gemaakt en dan wat onderwijs en het paradijs zou zich openen voor den gewezen slaaf. Deze was er ver van te begripen dat de economische toekomst van het Zuiden afhing van de ontwikkeling van den zwarte, zoowel als van den blanke; dat de vruchtbare bodem, de prachtige bosschen, de groote minerale rijkdommen, de ongebonden waterkracht op de geoefende hand en den geoefenden geest van blanken en zwarten wachtten; maar dat daarin niet opgesloten lag dat de opvoeding van beiden dezelfde zoude moeten zijn. Zoo stonden de beginselen van generaal Armstrong aan beide zijden bloot aan aanvallen: van de zijde der blanken, die ontwikkeling van den neger afkeurden; van de zijde der negers, die onderwijs wilden als in de noordelijke staten gegeven werd. Voor eene ont-

wikkeling in het bijzonder verband houdend met het landleven trokken zij den neus op; en de behoeften, die dit leven schiep, vonden geen erkenning, noch bij de massa der negers, noch bij hen, die door het Noorden naar het Zuiden werden gezonden, om de opvoeding der vrijge- maakten te leiden. De Noordelijke onderwijzers hielden aanvankelijk aan hun eigen methoden moeizaam vast. „Men have tried — zeide Booker Washington — „to use with that simple people, just „free from slavery and with no past, „no inherited tradition of learning, „the same methods of education which „they had used in New-England with all „its inherited traditions and desires.” Onbegrijpelijk is dit niet. Het Zuiden en zijn bevolking waren hun onbekend; aard en behoeften der zwarten hun vreemd. Zij meenden de school van het Noorden te kunnen overplaatsen naar het Zuiden, zonder te letten op de mentaliteit van den leerling, noch op de eischen van zijne omgeving. „The average New-England teacher approached the task, however sincerely, as if the negro were simply a backward „white, an untaught Mayflower ¹⁾ descendant.” En het Zuiden bood aan de Noordelijke onderwijzers geen enkelen prikkel om hun meening te toetsen aan daar gevoelde eischen. De blanke was er van oordeel dat onderwijs den neger zou bederven, de neger dat het een middel was om aan arbeid te ontkomen. Er idealen aan te verbinden was beiden vreemd. Er den weg in te zien om een beter werkmans te worden, om een hooger levensstandaard te bereiken, om zijn bestaan menschwaardiger te maken, viel den neger niet in. In den neger den mensch te erkennen; er iets meer in te zien dan een vrij gemaakt dier; te vertrouwen in zijn vermogen om door vrijwilligen arbeid in zijn levensonderhoud te voorzien, wat sterker is, hem tot vrijwilligen arbeid in staat te achten, dat viel op zijn beurt den blanke niet in.

¹⁾ Het scheepje waarmede in 1620 de Engelsche Kolonisten in Noord-Amerika kwamen, die aan New-England het aanzijn gaven.

Geschiktmaking van den neger voor het landleven was het groote opvoedingsvraagstuk. Zoowel voor het welzijn van het ras als voor de economische ontwikkeling van de Zuidelijke staten was die geschiktmaking eisch. Maar het besef daarvan ontbrak bij de meest belanghebbenden, de bewoners. Het viel moeilijk den hartgrondigen afkeer van den bodem, die in geslachten van slavernij wortelde, te overwinnen. Naast de ontwikkeling van den neger in de richting van den landbouw stond zijn vorming als ambachtsman, om niet alleen hem, maar zijn gezin, zijn ras, een hoogere plaats op den maatschappelijken ladder te doen bereiken. Thans nog behoort hij nog te veel tot de „unskilled labourers” en werkt de vrouw te veel buitenshuis om haar gezinstak, zooals die elders in de V. S. wordt opgevat, behoorlijk te vervullen.

Die tweeledige ontwikkeling moest van de lagere school komen, van de onderwijzers, niet door boekenkennis, maar door inzicht in de nooden van het ras, in de gebreken daarvan. Armstrong heeft die ontwikkeling geleid en het is voor een groot deel aan hem te danken dat de crisis, waartoe de onvoorbereide bevrijding der slaven leidde, gevolgd is door een geleidelijk herstel. Hij plaatste zich daarbij op het standpunt dat het Gouvernement niet dan in uiterste noodzakelijkheid zoude helpen en tegemoet komen. Selfhelp was zijn fundamenteel beginsel. Toepassing daarvan is duidelijk in het resultaat: 13 *staats*-scholen staan in 1916 tegenover 200 *bijzondere* scholen, waar gelegenheid is tot industrieële vorming.

De bijzondere instellingen kunnen in twee groepen verdeeld worden. Hampton Institute, generaal Armstrongs schepping, en de dochterinstelling, Tuskegee Institute, vormen er daarvan een. Zij nemen een zeer bijzondere plaats in, niet alleen door hun invloed op andere scholen, maar ook door de rol die zij spelen bij de vaststelling van de te volgen onderwijspolitiek. De negerscholen zijn voor het grootste deel Hampton-spruiten en worden, wat de leerkrachten betreft, gevoed door Hampton en Tuskegee. Van groote beteekenis in dat opzicht zijn de zomercur-

sussen voor onderwijzers en de bijzondere cursussen voor industrieële opzichters en schoolhoofden. Hampton volgt in zijn eigen ontwikkeling de ontwikkeling der geestelijke capaciteit. Naar gelang het ras geschikter wordt om onderwijs te ontvangen moet de standaard van het onderwijs rijzen. Het moet gespecialiseerd worden of in middelbaar onderwijs voortzetting vinden. Dit stelt Hampton den eisch nieuwe klassen van leerkrachten te vormen, die de nieuw ontstaande taak kunnen vervullen.

Maar het grondbeginsel blijft. Toch wordt het niet blindelings toegepast. Op zijn tijd wordt het getoetst aan de uitkomsten; en deze leidden er nog steeds toe er aan te blijven vasthouden dat de arbeid in de werkplaats en op het veld een eerste plaats innemen, theoretische studie de tweede plaats. Men blijft in deze methode winst zien voor de vorming van het karakter, van het initiatief, van het intellect, van den mensch.

Het doel van Hampton is aldus leiders te vormen, die op hun beurt weder werkzaam zullen zijn aan de vorming van anderen; en talrijk zijn zij, die deze bestemming bereiken en als boer, handwerksman of onderwijzer, mede het vraagstuk van de ontwikkeling van hun ras hielpen oplossen; talrijk zijn de scholen, waar in den geest van Hampton wordt gearbeid door de aldaar gevormden: hiervan is Tuskegee Institute, waarvan de bekende Booker Washington het hoofd was, de meest op den voorgrond tredende. Tuskegee laat Hampton achter zich. Het getal scholen voldoet evenwel nog lang niet aan de behoefte; het wordt juist voldoende genoemd om de doelmatigheid te bewijzen.

Het algemeen programma vindt de beste teekening in de volgende aanhaling:

„Agriculture, stockraising and dairy farming; cooking, laundry work, millinery and household care; business administration, bookkeeping and commercial law; technical training in an increasing number of trades — all these vocational undertakings have not only been multiplied and strengthened, but have been brought into intimate correlation with academic study, and made not only

forms of production but ways of instruction in which work is subordinated to the worker and education to life."

Deze leerstof is geleidelijk gegroeid tot haar tegenwoordigen inhoud en omvang uit het geloof aan de mogelijkheid van ontwikkeling van het negerras en in zijn bestemming om het Zuiden op gelijken voet te brengen met het Noorden, waarbij het in den slaventijd economisch steeds meer ten achter raakte. Een nieuwe generatie van vrije arbeiders moest worden gevormd om de plaatsen der slaven in te nemen; en meer dan dat: terwijl slavenarbeid alleen rijst, tabak en katoen voortbracht en deze laatste in roofbouw gewonnen werd, moest die nieuwe generatie in de intensieve cultuurmethoden ingewijd worden, ook van andere producten, en de rijke natuurlijke bronnen, de ijzer- en steenkoollagen, de uitgestrekte bosschen en de witte steenkool tot ontwikkeling leeren brengen. De vruchten van het onderwijs maken dit mogelijk. In de vijftig jaren, die sedert de vrijmaking van de slaven verliepen, is hunne onverschilligheid overwonnen en is er een juist begrip gevormd van de behoeften; is bij het negerras, na de eerste reactie der vrijmaking, de overtuiging gevestigd dat handenarbeid, in de werkplaats en op het veld, eervol is en „skilled labor" een prikkel is tot zelfbewustzijn; is de moreele eenheid gevestigd van broodwinning en karaktervorming; van oefening van de hand en oefening van den geest en van den wil.

Steeds werd bij de voortdurende uitbreiding der Hamp-tonschool duidelijker dat hierin het fundament der inrichting was gelegen. Uiterlijk was er geen onderscheid met andere instellingen van gelijken aard. Maar inwendig was het deze gedachte, die haar onderscheidde van iedere in doel gelijke school.

Zoo ging het Zuiden-zelf geleidelijk zijn deel dragen van de opvoeding in den voor zich geëigenden vorm, afwijkend van den in het Noorden toegepasten, vanwaar uit de voorstanders van de gewone lagere school dezen ook aan het Zuiden wilden opdringen, als de eenige weg tot de vorming van staatsburgers.

Maar nu rijst een belangrijke vraag. De hoofdcultuur in het Zuiden, de katoen, waarvan de productie-waarde op 750 milliard dollar gesteld wordt, is uitsluitend afhankelijk van negerarbeid. De afschaffing van de slavernij bracht daarin geen verandering. De vrije neger is gebleken voor de katoenproductie van dezelfde kracht te zijn als de slaaf. Zijn arbeid is voor de wereldvraag naar katoen beslissend. Zal nu bij verdere ontwikkeling van het ras deze onmisbare kracht voor den katoenbouw beschikbaar blijven, zij het ook dat deze op een hooger niveau wordt gebracht door gebruik van werktuigen, verzorging van den bodem tegen uitputting en overgang tot een intensief bedrijf? Zal de ontwikkelde vrije den arbeid blijven verrichten van den doelbewust domgehouden slaaf? Zal een ras dat economische en politieke beteekenis heeft gekregen — het doel der opvoeding voor het leven te Hampton en zijne vertakkingen — genoeg blijven nemen met de verhoudingen, die thans nog aan de slavernij herinneren: in hoofdzaak levering van handenarbeid? De neger blijft niet in het Zuiden voor den blanken planter. Hij wil daar als grondeigenaar naast dezen komen te staan, gemeenschappelijke belangen deelend en dienend. De hem eigen liefde voor zijn geboortegrond moet vervulling vinden in de mogelijkheid om zich op dien grond eigendom en welvaart te verwerven. In den wereldoorlog is deze stemming wel niet ontstaan, maar sterk verlevendigd. De negers hebben voortreffelijk gevochten en ondervonden in Frankrijk een aan die der blanken volkomen gelijke behandeling. Zij zijn nu in de V. S. hogere eischen gaan stellen en het is niet te zeggen hoe zij zich de vervulling daarvan zullen verzekeren.

Nu eenige détails.

Er zijn in de V. S.	10.000.000 negers
waarvan in het Zuiden	9.000.000
tegenover	23.700.000 blanken
In 1910 waren er in de negerbe-)	3.180.000 mannen
volking aan broodwinners . . .)	2.014.000 vrouwen

daarvan waren er in den landbouw 1.780.000 mannen
970.000 vrouwen.

In 1900 waren er van beider kunne 2.143.000 in den landbouw.

De waarde van het bezit der vroegere slaven is thans \$ 200 millioen.

De oppervlakte grond thans bij

negers in cultuur is 100.000.000 acres ¹⁾

waarvan in eigendom of huur . . . 42.500.000 acres

Het landbezit van negers bedraagt

thans 20.000.000 acres

De American Missionary Association of New-York opende de eerste school voor slavenkinderen te Hampton in 1862.

Zij kocht het land waar nu Hampton Institute op staat 1 Mei 1867.

Deze school werd geopend onder Generaal Armstrong 1 April 1868.

Aantal mannelijke leerlingen in 1916 472

„ vrouwelijke leerlingen in 1916 . 290

— 762

„ leerlingen der leerschool 450

„ leerlingen der zomerschool voor onderwijzers 450

Aantal leerkrachten en voorwerkers . . . 210

Oppervlakte van den grond 1160 acres

Aantal groote gebouwen 30

totaal aantal gebouwen 92

waarvan door leerlingen gebouwd . . . 78

Cursussen in ambachten 13

verder in onderwijs, huizenbouw, landbouw, bedrijfsleiding, boekhouding, huishouding enz.

Merkwaardig is de *matron's course* voor hoofden van internaten.

De landbouw cursus geeft de theorie en de practijk van den landbouw en bekwaamt den leerling voor het boerenbedrijf of voor het landbouwonderwijs.

De helft van elken werkdag in den landbouwcursus

¹⁾ 2½ acre = ± 1 H.A.

brengen de leerlingen gedurende 3 jaren in de boerderij door. De andere helft en den geheelen dag in het vierde jaar worden aan theorie besteed. In den winter van het tweede jaar worden gedurende drie maanden de dagelijks op een boerderij voorkomende karweitjes geleerd.

De leerlingen van alle andere groepen nemen in hun cursus 1½ jaar lang deel aan theoretisch en practisch landbouwonderwijs en handenarbeid.

Voor hen, die zich bepaald willen voorbereiden voor het boerderij-leven, wordt een cursus van acht maanden gegeven.

Eén dag per week mogen de leerlingen werken voor loon.

De leerlingen van de normaalschool besteden meer dan 4 uur per week gedurende den geheelen cursus van 4 jaren aan handenarbeid om hun te leeren hun handen uit te steken in de zich dagelijks voordoende karweitjes in huis, in school en in elk bedrijf.

De school heeft een militair karakter; beheer en toezicht hebben het uiterlijk van een militair systeem onder leiding van een officier van het leger. Maar het systeem wordt toegepast zonder gebruik van wapens en alleen voor zoover noodig om tucht, orde en netheid te leeren. Door de verantwoordelijkheid voor een deel in handen der oudere leerlingen te leggen worden de scherpe kanten van het militarisme afgenomen.

De instelling werd in 1870 rechtspersoon onder den titel „The Hampton Normal und Agricultural Institute „for the instruction of youth in the various common-school, „academic and collegiate branches, the best methods of „teaching the same and the best mode of practical industry in its application to agriculture and mechanic arts”; en in een gouvernementeel rapport van 1916 wordt zij op grond van hare resultaten als volgt geteekend:

„The institution has national recognition as a pioneer „in the demonstration of the educational value of manual „labour and in the correlation of academic subjects with „industrial training. Its most remarkable work has been „in character training, whereby colored boys and girls

„have been developed into men and women capable of „honest, useful and sensible citizenship.”

en elders in hetzelfde rapport: „Steadily, since 1870, „with an effectiveness that has increased from year to „year, it (Hampton Institute) has shown the educative „possibilities of agricultural and manufacturing pursuits. „It has also brought about a marked change in the preva- „lent opinion concerning the sort of education best adopt- „ed to the great majority of the colored people at the „present time; it has magnified the general utility of „industrial training. This has influenced the courses of „instruction in most of the more important institutions „and led to the starting of many new schools on the indus- „trial plan.”

Sedert de stichting van Hampton Institute verspreiden zich van dit middelpunt uit 8000 mannen en vrouwen over de Zuidelijke Staten, de Hampton-beginselen uitdragend in het leven.

Een enkel woord over Indianen omdat ook zij deel uitmaken van de bevolking onzer W. I. Koloniën. Hampton heeft ook aan deze tijdelijk aandacht geschonken en de vermenging met de negers heeft geen moeilijkheden gegeven; deze waren talrijker en reeds geruimen tijd met de Hampton-discipline-methode samengegroeid, zoodat de Indianen als het ware door den Hamptonstroom werden medegevoerd. Wrijving tusschen de rassen, die verwacht werd, had niet plaats; de verhouding was zeer goed; en in eenvoudigen arbeid gingen zij gelijk op; van den Indiaan ging een prikkel uit op den neger door het beroep dat er werd gedaan op zijn menschelijk medegevoel; hij werd zich bewust dat hij wat doen kon voor een ander ras, een gevoel dat hem nieuw en vreemd was. De Indiaansche stamhoofden, die aanvankelijk ongetwijfeld eenigen argwaan hebben gekoesterd, werkten er toe mede dat de kinderen door de ouders aan de vreemdelingen in het Oosten werden toevertrouwd. De Duitscher Carl Schürz ¹⁾, die in zijn avontuurlijken levensloop ook eenige

¹⁾ Geboren 1829, overgestoken naar Amerika 1852, gezant der V. S. in

jaren in de V. S. minister van binnenlandsche zaken was, oordeelde zeer gunstig over den uitslag van het Hampton onderwijs op de Indianen: „the system of education pioneered by general Armstrong makes out of the young Indian not a mere clever savage, it trains him to practical work, to earn his own living, it inspires in him the pride of being useful.

general Armstrong has made himself a genuine benefactor of the Indian race.”

Thans is er een Indianen-nijverheidsschool, een andere spruit van Hampton, die in 1916 814 leerlingen telde.

Geraadpleegd werden:

Education for Life by Francis Peabody, New-York, Doubleday and Cy.:

Fiftieth annual catalogue: The Hampton normal and agricultural Institute, 1917—1918;

Hampton's message by Sydney Dodd Frissell ¹⁾

Negro Education. Departement of the Interior, Bureau of Education; Bulletin 1916, no. 38.

Spanje 1860; daarna Generaal in het Noordelijke leger tijdens den burgeroorlog 1861/64; oprichter en redacteur van groote Amerikaansche bladen; partijvormer en -leider; senator; minister van Binnenlandsche Zaken, in welk ambt hij zich onderscheidde door zijne oplossingen van de Indianenvraagstukken; eindelijk vertegenwoordiger der Hamburg-Amerikalijn en propagandist voor de herkiezing van President Cleveland; gestorven 1906.

¹⁾ De opvolger van Generaal Armstrong.